(N°. 58.) (A°. 1830.)

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 22sten JULIJ.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

RUSLAND.

PETERSBURG den eersten Mei.

Uit Kisljar schrijft men, dat aldaar onlangs eene geweldige aardbeving heeft plaats gehad, die omtrent 10 seconden geduurd heeft. De Armeniërs, door den schrik bevangen, waren alle naar de kerk gesneld om zich tot een algemeen gebed te vereenigen, het welk intusschen altijd zeer gevaarlijk is. Te Andrejewskaja was de Armenische kerk onder anderen ingestort, als ook eenige Moskéën en huizen; men rekende dat aldaar 400 inwoners verpletterd zijn. De aardbeving was aldaar verschrikkelijk geweest en de schokken hadden zich gedurende 9 dagen herhaald. Een berg was met een geweldig gedruis vaneengespleten, en de eene helft was gedeeltelijk in de aarde gezonken. De Tartaren trokken met hunne mullahs of geestelijken door de straten om aalmoezen in te zamelen, ten einde schapen te kunnen koopen om onder de behoeftigen uit te deelen.

DUITSCHLAND.

AUGSBURG den eersten Mei.

Een door onze *Allg. Zeitung* publiek gemaakte brief uit Parijs, in dato 25 April, roert twee opmerkelijke punten aan, van welke de dagbladen tot nog toe, of niet of slechts ingewikkeld en in het voorbijgaan gesproken hebben. Er zou namelijk bij de Fransche regering een oogmerk bestaan om door tusschenkomst der kamer, de zoogenaamde kroonschulden te amortiseren. „Dit uitzigt (dus spreekt de brief) is voor de belanghebbenden, die als nog geene betaling op rekening ontvangen hebben van gewigt, want het valt hun thans gemakkelijk hunne vorderingen te verkoopen. Mag men uit enkele voorbeelden die mij bekend zijn, tot het geheel besluiten, zoo staat de koers dezer papieren pari, dat is, men geeft daarvoor de in den wissel vermelde som, zonder interessen. Vele bezitters van zoodanige wissels, vele erven of koopers der vorderingen, koesteren intusschen, zoo niet sedert 40 ten minste 15 jaren, misschien eene stoutere hoop, en verkoopen dus hunne papieren slechts uit nood. Ofschoon nu, volgens de Fransche wet de regering tot het betalen der bedoelde sommen niet gedwongen is, beseft zij echter, welke moeijelijkheden uit het weigeren dier betaling of ook slechts uit het aarselen daaromtrent zou kunnen ontstaan. Het is zelfs onwaarschijnlijk, dat de kamer hare bemiddeling weigeren zal; alleenlijk kunnen bij de debatten zekere punten al te ijverig aangeroerd worden. — Ondertusschen is dit niet het eenig ontwerp, waarin het bestuur hoopt te slagen; na het gelukken dezer zaak, zal het waarschijnlijk van den goeden wil der kamer tot eene tweede, nog gewigtiger doel gebruik maken. Men zegt namelijk dat, bij de plegtigheid te Reims en bij andere gelegenheden, vele millioenen zijn uitgegeven, die eene nog niet afgeloste geheime leening noodwendig gemaakt hebben. Alle achterstallen (misschien wel daaronder begrepen hetgeen, waarvan hier boven gesproken is) worden op 40 à 60, door sommigen zelfs, doch waarschijnlijk ten onregte, op tachtig millioenen franken begroot. Het vragen eener zulke som, of der interessen, zou, al ware het slechts in de tegenwoordige oneenigheid, zwarigheden bij de kamer kunnen ontmoeten. Wel is waar, is het tegenwoordig bewind, de minister van financiën uitgezonderd, van de blaam vrij, dat het den waren staat der zaak reeds vroeger had kunnen openleggen; doch al ware het slechts om het ministerie te trotseren, zoo zou men daadzaken en geruchten kunnen verlevendigen, die vroeger, toen zij op zich zelve stonden, over het hoofd gezien zijn, maar thans vereenigd in een zeer hatelijk daglicht voorgesteld konden worden. Immers gaan de misnoegden zoo ver van te beweren dat de jagt jaarlijks zes millioen gekost heeft, dat de kamer van het jaar 1824 omgekocht geworden is, dat later nog zekere afgevaardigden duizend franken 's maands bekomen hebben; zij verspreiden dat ongeoorloofde congregatiën met ongesteunde gelden ondersteund zijn, en willen, tegen het gezond verstand aan, de natie diets maken, dat het bestuur meer dan het noodig heeft zal vorderen, om zich aldus eenen weg door de kamers te banen. (*Het overige van dezen vrij langen brief betreft meer in het algemeen den strijd der partijen in Frankrijk, doch geeft daarbij, in betrekking op het voorafgegane, te kennen, dat de natie zich gaarne nog eenige meerdere geld-opofferingen zou getroosten, tegen eene ruime verzekering der vrijheden, in het charter gewaarborgd.*)

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN den 8sten Mei.

Er is welligt geen land op de wereld, waar zich meerdere tegenstrijdigheden opdoen, dan in het rijk van Groot-Brittanje, en voorzeker is er geen waar de instellingen en ondernemingen op grootere schaal en uitgebreider voet berekend en ondernomen worden. Engeland is het land waar men, steeds op verbeteringen bedacht, de eene uitvinding op de andere stapelt en zich tevens blijft vergenoegen met eene verouderde wetgeving, zonder op het voorbeeld van naburige volken tot het daarstellen eener met den tijd meer overeenkomstige te durven overgaan. Engeland is welligt het eenige land, hetwelk strafbepalingen bezit op het kwellen en plegen van wreedheden tegen de dieren, en is tevens een dier weinige landen, waar nog het volk ten vermaak dierengevechten van honden en hanen toegelaten worden. Engeland, het land der beschaving en hetwelk zich beroemt het ware land der vrijheid te wezen, levert ons nog van tijd tot tijd het schandelijke schouwspel van vrouwen, openlijk ter markt, met eene koord om den hals, door hunne mannen verkocht; het leverde ons nog onlangs het niet min aanstootelijk voorval van eene weduwe, welke tot een tweede huwelijk willende overgaan, zonder met de schulden van haren eersten man belast te blijven, geheel van alle kleeding ontbloot, schaamteloos ten venster uitklom, en haren bruidegom aldus te kerk en naar zijne woning volgde, om zich hierdoor wettiglijk van al de schulden haars eersten mans te bevrijden.

Maar Engeland, hoe opmerkenswaardig in deze tegenstrijdigheden, is het vooral in den graad van volkomenheid, welke het aan zijn fabrijkwezen heeft weten bij te zetten, en welken geen reiziger, hoezeer hij ook een vijand van het werktuigelijke moge wezen, zonder verbazing beschouwen kan.

Om onze lezers, die minder met de uitgestrektheid dier fabrijken en het Engelsche karakter bekend mogten wezen, laten wij hier eenige opmerkingen van den reiziger *Custine* volgen.

Betreedt den Britschen grond onbevooroordeeld, gij zult er, zegt hij, niet dan van vrijheid hooren roemen en al wat gij er ontmoet is gedwongenheid. Waaraan nu geloof te geven, aan de daadzaken of wel aan de woorden? Wat toch raakt het mij, of mijn Koning of mijn buurman mijn dwingeland zij. De etiquette beheerscht alles, en zelfs de kroeg is daar niet van bevrijd. Geene kamer in eene herberg, hoe duur gij dezelve ook betaalt, is voor u alleen, zoo gij niet gekomen zijt in uw eigen rijtuig met een zeker getal paarden bespannen, en dat een zeker getal knechts u begeleidt. Een logements-jongen, die het nooit verder zal brengen, dan van schoenen-poetser te zijn, acht zich te hoog om het eten voor u te bestellen. Voorzeker kunnen gemoederen, aan welke de maatschappelijke hierarchie zoo eigen is, als zij zulks aan de bewoners van dit land schijnt te wezen, de leer van het gene men overeengekomen is liberale denkbeelden te noemen, eeuwen lang zonder het minste gevaar hooren prediken.

Er iets niet strokend, niet zamenhangend in bijna al de feesten, die in Engeland gegeven worden; het zijn de genoegens van een volk, hetwelk zich ligtelijk vermaakt, en hetwelk te midden der levendigste uitspanningen zwaarmoedig wordt. Deszelfs karakter is even als deszelfs luchtstreek koud en donker; men moet den invloed van het luchtgestel ondervonden hebben, om het te kunnen gelooven. In twee maanden zou ik er het spleen zetten; het is eene ligchamelijke ongeduurigheid, die de verbeelding aandoet en die u de kracht en lust beneemt om verstrooijing te zoeken; het is de koleudamp die u verstikt, de mist die u verplet, het is de zwarte lucht die u bezet, en de vertwijfeling die u, tot zelfs de lust om dit alles te ontvlugten, beneemt. Het is onmogelijk het karakter der Engelschen te begrijpen, ten zij men eenigen tijd onder hunne luchtstreek heeft doorgebragt.

Hunnen omgang aldus beoordeeld hebbende, gaat de schrijver over tot hunne nijverheid, en kan, hoe afkeerig hij ook van het werktuigelijke moge wezen, zijne verbazing niet ontveinzen over het ontzettende, hetwelk zich daarin vertoont; wij laten hem zelven weder spreken.

In het fabrijk- en handelrijke Engeland is alles reusachtig; men waant zich in eene wereld, door grootere wezens dan menschen bewoond. Vindingrijke werktuigen brengen er ontzettende gewigten en gevaarten, met gemakkelijkheid, ik zoude bijna zeggen, ijzingbarende behendigheid in beweging. Mahonijhouten stammen, dikker dan onze oudste eiken, heb ik van hunne plaats zien ligten en van het eene eind van een uitgestrekt magazijn naar het andere, over mijn hoofd zien kruijen door een werktuigelijken wagen, welke deze blokken even gemakkelijk verplaatste, als wij een talhout aan den haard zouden doen. Ik heb overdekte gaanderijen gezien, van meer dan een kwart mijl lengte, bestemd tot het bergen van talloze vaten suiker, in *afwachting slechts* dat zij in de nabij gelegen magazijnen overgebragt konden worden; onder deze bewaarplaatsen zijn geheele onderaardsche steden gegraven, waar de tonnen rum, welke uit Jamaika worden aangebragt, in worden gerold.

Eenige jaren geleden heeft een brouwer een bal *in eene ton gegeven* en er ook het hof ontvangen; nog onlangs is er een man verdronken in eene der kleinste kuipen van de brouwerij van *Barclay* en Co. Uitgestrekte gebouwen dienen tot bewaarplaatsen voor den *porter*, eer dat dezelve in vaten wordt gedaan; andere onderaardsche huizen, zoo groot als kerken; zijn zoo vele kelders en bergen talloze reeksen van tonnen, waarin het bier drie jaar verblijft, alvorens verkocht te kunnen worden. Op het zien van al deze wonderen en het nagaan der schatten, welke zij doen veronderstellen, ben ik in eene soort van verstomde verbazing gevallen waarin niets genoegelijks was. Werktuigen veroorzaken mij altijd eene onaangename verrassing; die naäping van het vernuft verwekt mij eenen schrik, naar begoocheling zweemende. Wanneer ik mij voor den geest haal, dat mijn geroep niet op hunne stug doorgaande werking zoude vermogen, bekruipt mij de angst van onder bereik hunner hamers te geraken of mij in hunne raderen te verwarren, en ik verwijder mij van die blinde werktuigen van eenen verborgenen wil, met dien zelfden angst, dien men gevoelt bij het ontvlieden van eenig ontzettend oudier.

Van eene stoomfabrijk sprekende, zegt de schrijver:

In deze levende werktuigen bekleeden twee veeren de plaats van de handen des wevers, en doen de klos heen en weder gaan met eene behendigheid en juistheid, welke aan de tooverkunst grenst; geene mindere juistheid heerscht in de bewegingen der verdere werktuigen, welke in die fabrijk gebezigd worden.

Ik heb twee honderd en vijftig weefgetouwen, en alzoo vijfhonderd kunsthanden, op de vierde verdieping van dit ontzettend gebouw, gezamenlijk zien werken; talloze haspels, kammen en andere gereedschappen waren er in volle werking, en in de werkplaats, waar dit alles geschiedde, werd men bijna geen mensch gewaar. Naauwelijks ontmoette men er eenige jonge meisjes en enkele mannen om de werktuigen na te gaan bij de werkzaamheden, welke zij in diepe stilte volbragten. De mensch is daar slechts de opzigter over de werktuigen; mistroostig dwaalt hij in eene woestijn, door hem zelven gewrocht; en waar ook zelfs de beweging en kunst niet meer van het daarzijn des levens getuigen.

In eene andere fabrijk zag ik een borduurraam, waarop een stuk neteldoek door veertig naalden met haken te gelijk werd geborduurd; veertig draden te gelijk schoten telkens voor die veertig haken, en zoo dikwerf de naalden eenen nieuwen steek in het neteldoek hadden gedaan, deed eene werking, verbazend wegens hare juistheid en vlugheid, elken draad zich om de tegenovergestelde naald wenden; de borduursteek gedaan zijnde, keerde zich het neteldoek om, ten einde zich op nieuw voor de naalden te stellen.

Het vernuft, de overeenstemming, de behendigheid, waarmede men deze drie sprakelooze wezens, ziet zamen werken tot een hun onbekend doel, verwekt angst even als het bovennatuurlijke; het zijn zielen zonder ligchaam, of om mij juister uit te drukken, het zijn vernuften, opgesloten in naalden, draden en doek, die hunnen beproevingstijd volbrengen in het paleis van eenige booze toovergodin: deze tovergodin is *altijd de stoom*.

Eene vrouw (eene wezenlijke vrouw) houdt het oog over de veertig werkingen van ieder borduurraam. Deze enkele vrouw verrigt derhalve alhier even zoo veel werk als veertig personen elders zouden verrigten.

De COURIER van gisteren merkt aan, dat er tusschen de gouvernementen van Groot-Brittannie en der vereenigde Staten van Noord-Amerika, misschien nimmer meer geest van welwillendheid en zucht tot vriendschap bestaan heeft, dan tegenwoordig.

MENGELWERK.

OVER DEN TEGENWOORDIGEN TOESTAND VAN *AUSTRALIE*.

Australië vormt het zuidwestelijke gedeelte van het zoogenaamde Oceanië; het bevat Nieuw-Holland van Diemens Land, Nieuw-Guinee en Nieuw-Zeeland benevens een aantal kleinere Archipels, welke deze uitgestrekte eilanden omgeven. Het aanzienlijkste dier laatstgenoemde is Nieuw-Holland; hetzelve vormt een vast land van ongeveer 833,500 vierkante mijlen oppervlakte; nagenoeg gelijk aan vier vijfden der oppervlakte van Europa. In de laatste tijden hebben de Engelschen, zonder zich te storen aan de namen, door ontdekkers dier eilanden aan dezelve gegeven, dien van Nieuw-Holland slechts aan het westelijk gedeelte doen behouden, en aan het oostelijke gedeelte dien van Zuid-Nieuw Wallis gegeven. De kust van laatstgenoemde streek werd in 1770 door den beroemden *Cook* ontdekt: hij vond den toegang tot dezelve door eene ruime baai, aan welke hij den naam gaf van *Botany Bay*, om de talrijkheid van nieuwere planten, welke hij aan de boorden vond.

Toen de Engelsche kolonjën zich van het Moederland afscheurden, zagen de Engelschen, daardoor genoodzaakt eene andere plaats van ballingschap voor hunne misdadigers te kiezen, het oog op Botany-baai. De baai echter te ondiep bevindende, vestigden zij hunne nederzetting meer noordwaarts en kozen zij de haven van Jackson, eene der schoonste havens van de geheele wereld. Zij bouwden er de stad Sidney, en de kolonie behield, met hare eerste bestemming, ook haren naam van Botany-baai. De nederzetting bestaat uit een uitgestrekt grondgebied, hetwelk zich verdeelt in vier distrikten, elk met eene stad. Sidney de zetel van het gouvernement, Paramatta, Hawkesbury en Newcastle.

Deze kolonie heeft twee onderhoorigheden in van Diemens land, Hobarttown en Port-Dalrymple. Het klimaat is er gematigd en de grond over het algemeen vruchtbaar. Verscheiden soorten onzer granen, groenten en vruchten worden er met goed gevolg voortgeteeld. Visch en zeegevogelte is er in menigte, en het land is zeer geschikt tot het aankweeken van vee. De schapen vooral tieren er bijzonder en geven eene uitmuntende soort van wol, welke reeds een aanzienlijk artikel van uitvoer is geworden. Men vindt er ook ijzer en steenkolen, en reeds zijn er niet vrucht eenige linnen- en wollen stoffen-fabrijken, alsmede eenige verwerijen, brouwerijen, en pottenbakkerijen opgerigt.

De handel bestaat voornamelijk in zeehondenvellen, olie en baleinen, welke in groote hoeveelheid worden uitgevoerd. Voorts wordt er een zeer voordeeligen handel op China en de eilanden van den grooten Oceaan gedreven. Zij die zich vrijwillig in de kolonie gaan vestigen, worden er op gouvernements-kosten naar toe gebragt; bij hunne aankomst worden hun 150 acres land toebedeeld en zaden en gereedschappen uitgereikt. De tegenwoordige bevolking van Nieuw Zuid Wallis wordt op 36,000 zielen begroot. De bannelingen maken het grootste gedeelte uit, maar velen van dezelve, hun gedrag beterende, worden er nuttige leden der maatschappij even als hunne afstammelingen. Bij het eindigen van den straftijd, staat het elk der bannelingen vrij, ten zijne kosten naar het vaderland terug te keeren; maar hij, die besluit in de kolonie te blijven, ontvangt eenigen grond in eigendom en wordt gedurende achttien maanden van levensmiddelen voorzien. Is hij gehuwd, zoo is de bedeeling welke hij ontvangt aanzienlijker, en dezelve wordt voor ieder kind vergroot.

In 1804 hebben de Engelschen zich in van Diemens land gevestigd. Hunne hoofdplaats is er Hobart-Town. De handel van dit kleine, maar schoone stadje heeft in de laatste tijden zoo zeer toegenomen, dat het gouvernement, ten gerieve van denzelven, er de oprigting veroorloofd heeft van eene bank, welke sedert 1824 geopend is; zij escompteert en brengt billetten in omloop. Behalve deze stad zijn er ook, meer landwaarts in, nog onderscheiden andere bloeijende koloniën. Het geheele eiland telt ongeveer 6000 Europeanen of afstammelingen van Europeanen.

De bloeijende staat der Engelsche nederzettingen op de Oostelijke kust van Nieuw-Holland en in van Diemens land heeft de gedachte doen ontstaan, om ook insgelijks de westelijke kust van het eerstgenoemde te kolonizeren. Met dit inzigt werd die kust voorloopig door den Engelschen Zee-Kapitein *J. Stirling* onderzocht. De streek nabij den mond van de Zwanen rivier, welk land reeds in 1696 door de Hollanders ontdekt was, vestigde bijzonder zijne aandacht. Hij bevond dezelve, tusschen de zee en het steenachtige, hetwelk dezelve ten zuiden begrenst, te zijn van eenen ongelijken en golvenden grond, weinig met hout begroeid en bedekt met een aangenaam groen, voorts behoorlijk bevochtigd door onderscheiden bronnen van helder water, en de grond, zoo het schijnt, meer dan eenig gedeelte van Australie, tot de tabaks-teelt geschikt. De havens dezer streek, gelegen zijnde in het midden der handelsvaart op Indie, zouden tot stapelplaatsen kunnen dienen voor de schepen, welke deze wateren bevaren.

Op de rapporten van Kapitein *Stirling* werd er op den 14den November 1828, door eene maatschappij van ondernemers, eene memorie aan het bestuur der kolonien gerigt, met voorslag om 10,000 onderdanen uit de drie vereenigde rijken, mannen, vrouwen en kinderen, naar de kolonie van de Zwanen-Rivier over te brengen, met zoodanige benoodigdheden en gereedschappen, als gewoonlijk aan landverhuizers worden medegegeven; er voorts drie duizend stuks vee over te brengen en drie schepen te besteden tot het onderhouden der gemeenschap tusschen Sidney en de nederzetting. Al de landverhuizers zouden binnen de vier jaren naar de kolonie getransporteerd moeten worden.

Ter vergoeding harer voorschotten vroeg de maatschappij de vrije beschikking over de gronden, tegen 1 schelling 6 stuivers per acre, slaande zij wijders voor, om er de katoen-, tabak-, suiker en vlas-teelt op eene groote schaal te vestigen; er paarden aan te fokken voor den handel met Indie en er talrijke kudden vee en varkens aan te kweeken, om de Engelsche schepen of die van andere natien van gezouten vleesch te kunnen voorzien.

Het gouvernement nam dezen voorslag aan, doch met beperking van de af te stane gronden op de hoeveelheid van een millioen acres, waarvan de helft voor het uiteinde van 1840 door uitgiften gedekt moet zijn. Krachtens deze autorisatie, vertrok het eerste naar de Zwanen-rivier bestemde schip, de *Lady Nugent*, den eersten Februarij 1829 uit Engeland, hebbende aan boord 400 kolonisten van beider kunne, paarden, vee, gereedschappen voor den landbouw en eene stoommachine tot het malen der granen, het zagen van hout enz. Bijna ter zelfder tijd vertrokken ook de schepen de *Sulphur* en de *Parmelia*, ten einde de kolonisten, welke het gouvernement naar Nieuw-Holland zond, derwaarts over te brengen, en verscheiden partikulieren ekwipeerden schepen met hetzelfde doel. Een ander Engelsch schip, de *Warrior*, vertrok insgelijks in de maand October van hetzelfde jaar met 250 passagiers, welke zich naar de nieuwe kolonie begaven, met voornemen om er zich te vestigen. Onder dezelve bevonden zich lieden van een onafhankelijk fortuin, die onderscheiden handels-artikelen met zich namen, om daarmede te speculeren, onder dezelve behoorden, als artikelen van vermaak, zes forte-piano's. Voorts bevonden zich in het schip een vijftigtal honden van het beste ras, ettelijke koppels schapen, twee melkkoeijen en drie paarden van het echte ras.

Alles deed veronderstellen dat de kolonie weldra gelukkig aan de oevers der Zwanen-rivier gevestigd zoude zijn, toen, in de maand Januarij dezes jaars 1830, eenige valsche berigten de ongunstigste tijdingen over derzelver toestand verspreidden, doch waaromtrent men echter weldra door gouvernements-depeches van den 18den September ll. werd gerust gesteld. Bij de aankomst der kolonisten was het weder, door aanhoudenden wind en regen, zeer ongunstig geweest, en twee maanden lang hadden zij op een nabij de kust gelegen eiland moeten vertoeven. In de maand Augustus was er een tweede transport aangekomen en toen waren zij gezamelijk naar het vaste land overgestoken, alwaar zij aan den mond van den Zwanen rivier eene stad hadden gesticht; welke den naam van *Freemantle* bekomen had. Eene andere, *Perth* genaamd, is elf á twaalf mijlen hooger op aan de rivier gebouwd, onmiddelijk boven Melville-water. Het is in deze stad dat Kapitein *Stirling* den zetel van het gouvernement gevestigd heeft.

Het schijnt dat men de vruchtbaarheid van den grond en de schoonheid van het land in de eerste rapporten met eenigzins al te levendige kleuren had afgemaald, en dit heeft eenige moedeloosheid verwekt onder de nieuwe kolonisten, die bij hunne aankomst, ter plaatse der landing, niet anders gevonden hebben dan eenen zeer gewonen grond, die hen geenszins zoo bijzonder voordeelig voor den landbouw toescheen. Men verzekert echter dat het land, gelegen achter den eerste bergketen, die op eenigen afstand van de kust evenwijdig met dezelve loopt, veel schooner is en bijzonder geschikt en tot den landbouw en tot het fokken van vee.

De inboorlingen uit de nabuurschap der kolonie betoonden zich aanvankelijk eenigzins vijandig; maar het vertrouwen wies allengs en deed vriendschappelijke betrekkingen ontstaan. Deze menschen zijn nog volstrekt wild, hunne hoofden zijn ongemeen dik en buiten alle evenredigheid tot het verdere ligchaam, hun gezigt is ontzettend scherp en hunne vlugheid verwonderlijk; zij zijn wraakzuchtig en uiterst luimig, het minste wekt hunne gramschap, welke zij dadelijk met vechten willen bot vieren, hunne eenige kleeding bestaat in een kangarous- of opsossums-vel. Eene steenen bijl, vischhoeken van schulpen en hengelstokken van boomschors gemaakt, is het eenige huisraad dat zij bezitten. Des zomers vestigen zij zich aan den zeekant en leven van visch, des winters wijken zij naar de binnenlanden en maken jagt op den kangarou, opossum, de land-schildpad en onderscheiden vogels, welke men er in menigte vindt.

Zoo het de kolonie aan de Zwanen-rivier, gelijk zulks te verwachten is, welgaat, zal zulks waarschijnlijk meerdere kolonisten naar Australie lokken, en die uitgestrekte landstreek zich welligt in eene eeuw, bebouwd en bewoond zien door afstammelingen van Europeanen, die er hunne beschaving, zeden, kunsten en wetenschappen zullen hebben gevestigd.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.